KARİKATÜR

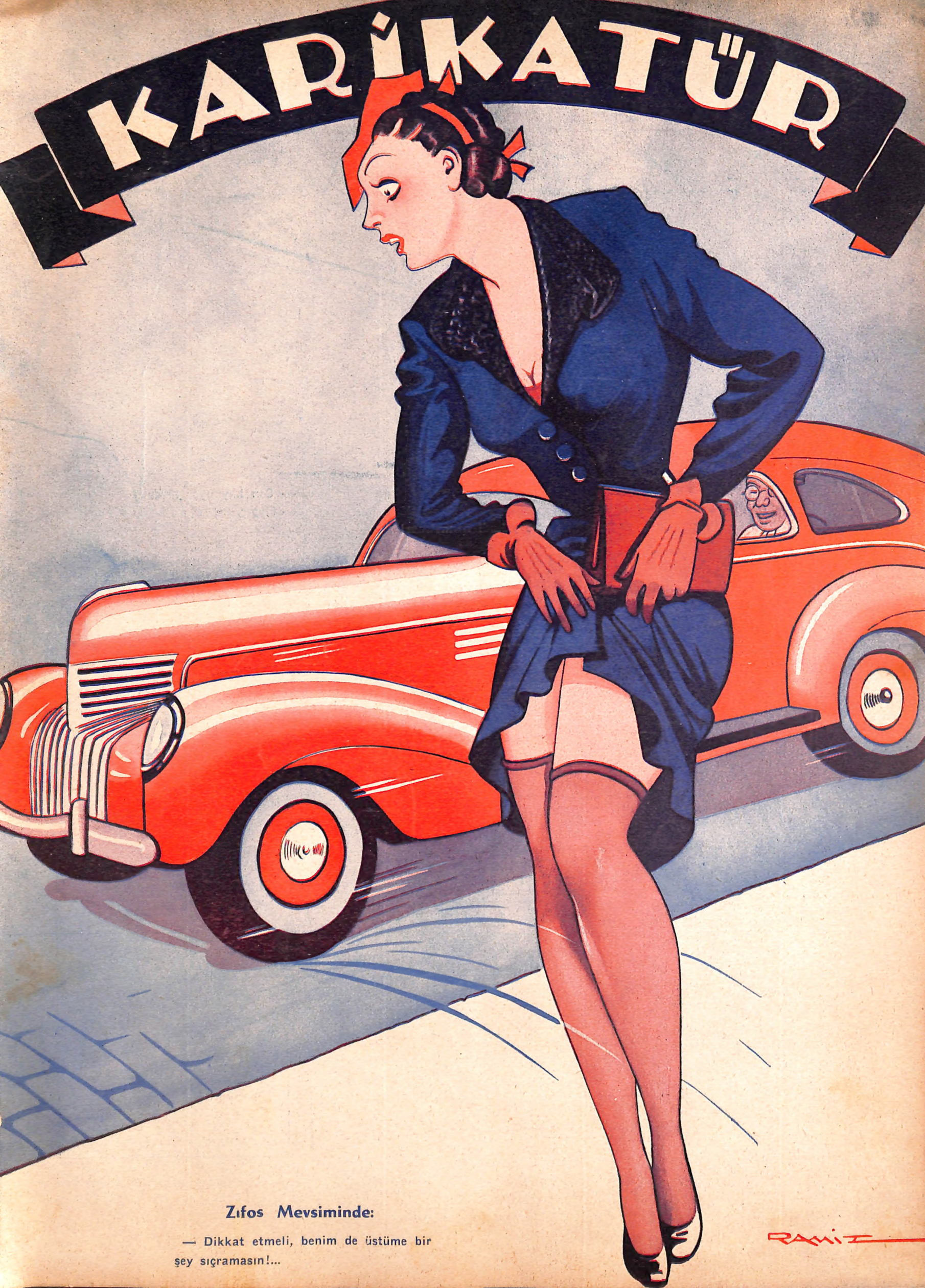

Zıfos Mevsiminde:

— Dikkat etmeli, benim de üstüme bir şey sıçramasın!...

Dünya Karikatürleri

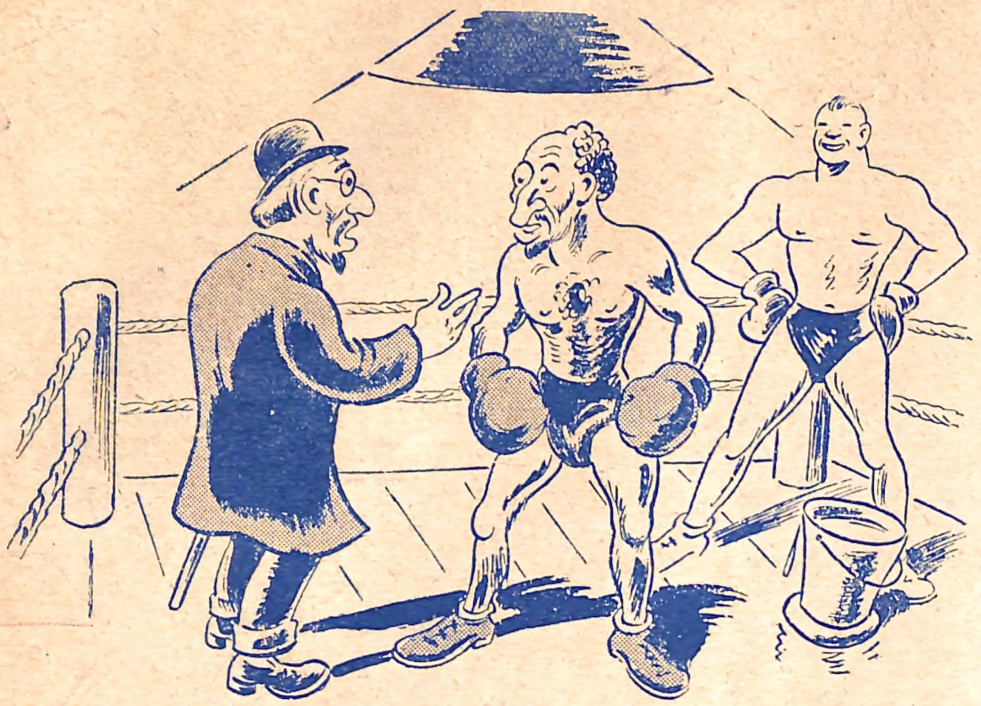

— Sen Ne diye buraya çıktın, bir yumrukta suratın çorbaya dönecek...
Salamon — Fena mi be... Artik beni kimse yahudi zannetmez!...

— Sen kaymıyor musun?
— Hayır, kayanlara bakıp eğleniyorum!..

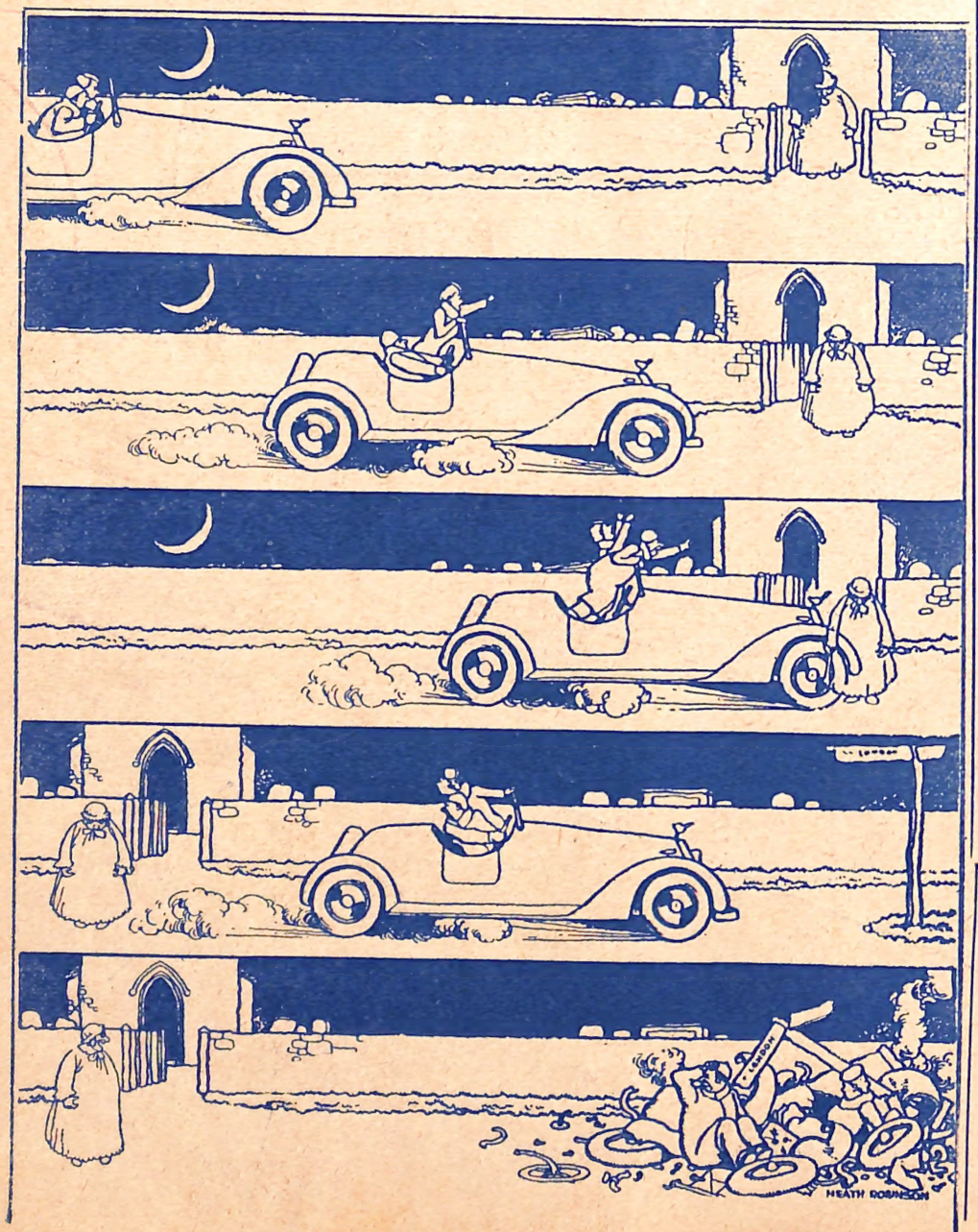

YAZISIZ HİKÂYE: HAYAL VE HAKİKAT!

Bayan — Halis tiftik olduğu muhakkak mı?
Bay — Ona hiç şüphe yok. Sabahleyin melediğini kulağımla duydum!..

Berber — Şimdi başlıyalım. Geçen hafta nerede kalmıştık... Ha, İspanya meselesinde!...

No. 163 CİLT: 7 YIL: 4 FİATİ 10 KURUŞTUR 9 ŞUBAT 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

Ümit dünyasında:

Bay — Acaba bu sefer bal tutup parmak yalıyacak mıyım?..
Bayan — Hayır evlâdım, avucunu yalıyacaksın!..

— Yahu camda «Burada pazarlıksız satış yapılır» yazmışsınız..
— Doğrudur bayım, camekânda pazarlık yapmayız ama, içerde böyle bir levhamız yoktur!..

BELEDİYENİN NASİHATNAMESİ

ÖĞRENDİĞİMİZE göre belediye mektupcusunun riyaseti altında bir komisyon, ahaliye medenî ve beledî vazifelerini hatırlatmak üzere duvar ilânları hazırlıyorlarmış.

Eskiler gerçi:

«Varakı mihri vefayı kim okur kim dinler»

Demişlerse de, zamanımızda okuyup yazma bilenlerin miktarı hayli artmış olduğundan bu ilânlardan epeyce istifade edilmesi memüldür.

Komisyonun İstanbul halkına ne gibi vâz ve nasihatlerde bulunacağını bilmiyorum. Fakat ben heyet âzasından olaydım bilhassa şu maddeleri yazılacak nasihatnameye sokulmasını teklif ederdim.

§ Sabahları 8 ile 9, akşamları 6 ile 8 arasında tramvaya binmek mecburiyetinde iseniz elinizde ve üzerinizde kırılacak, ezilecek, akacak, kokacak eşya taşımayın.

Yanınızda bir yer açıldığı zaman başkalarının oturmamaları için elinizle kapatarak sahanlıkta veya henüz sokakta bulunan ahbabınıza «Gel yahu yer var» diye avaz avaz bağırmayın. Çünkü tramvayda kimse kimse için yer rezerve etmek hakkını haiz değildir. Hak o mevkie en yakın bulunanındır. Eğer bu nezakete sığmıyan saygısızlığınızdan dolayı bir gayret sahibinden haklı bir dayak yerseniz belediye katiyen mesuliyet kabul edemez.

§ Biletinizi sersemlikle bir yere atıp kontrol geldiği zaman «Bana bilet vermediler» diye canı burnundan gelen fukara biletçiyi belâya sokmaktan kaçının.

§ Vapur ve Tünel gişeleri önünde sıraya dizilmiş halkı göğüslemek, kolunuzu Karagöz gibi bunların üzerinden aşırarak bilet istemek gerçi açıkgözlüktür. Fakat tevekkülle sıralarını bekliyen öteki yolculara karşı pek büyük bir ayıptır. Hattâ onlardan birine paranızı uzatarak; «Bay birader bir tane de bana alıverin» demek de arkada sizden ilerde olanların haklarına bir nevi tecavüzdür.

§ Üç karış enindeki yaya kaldırımının tâ ortasında, cenaze takip eder gibi, ağır ağır yürümek ve sık sık durup sağdaki camekânları, soldaki bayanları seyretmek suretile arkanızdan ve önünüz-

den gelenlerin yoluna mâni olmak caiz değildir.

§ Sokaklara tükürülmemesi hakkındaki ricalarımızın tutulacağını maalesef ümit etmiyoruz. Hattâ şimdilik bunların bir kısmına tükürmeyi vatandaşların bir hakkı addedecek kadar da insafımız vardır. Fakat Allah için bunu rüzgârlı havalarda olsun yapmayın ve yere tükürürken şakul tutturmıya gayret edin.

§ Pencerelerden süprüntü, yemiş kabuğu vesaire atacağınız zaman sokaktan kimsenin geçip geçmediğine dikkat edin.

§ Pencere önlerine, balkon kenarlarına saksılar, testiler dizmeyin. Bozuk kaldırımlarda dolaşmak azabı yetişmiyormuş gibi vatandaşları bir de tepelerinden testi veya saksı yemek azabına maruz bırakmak günahtır.

§ Duvar diplerini kirletmek şiddetle yasaktır. Meşhut suç halinde yakalanan vatandaşlar derhal mahkemeye sevkedileceklerdir. Binaenaleyh şehir hududu dahilinde sıkışacak vatandaşlara derhal Taksim ve Eminönündeki belediye helâlarından birine zahmet etmeleri tavsiye olunur.

§ Dükkânlardan ekmek, pide, simit vesaire gibi açık yiyecekler alırken bunları ellerinizle uzun uzun muayene ettikten sonra tekrar yerlerine bırakmayın. Furuncuların el ve ayaklarındaki kirler yetişmezmiş gibi bir de kendi elinizin tozunu, pisliğini vatandaşa yedirmek caiz değildir.

§ Burnunuzla oynamakta olduğunuz sırada karşıdan gelen tanıdığınıza elinizi uzatmayın.

§ Tramvay ve vapurda ensesine abanarak gazetesini okuduğunuz hemşerinin başına aksırıp öksürmeyiniz.

§ Lokantada halkın yemek yediği masalara pek yakın olan musluklarda temizlik yaparken fazla gürültü ile tükürüp sümkürmeyin.. vesaire vesaire...

KARİKATÜR

Banyo

Salamonla Rebeka, iskarpinlerile çoraplarını çıkarmışlar, Akıntıburnundan çıplak ayaklarını suya sarkıtmışlar, oturuyorlar. Orada dolaşan bir polis sordu:

— Sabahtaberi ne bekliyorsunuz?

— Bugün bizim senelik banyomuz da.. Ayaklarımızı yıkamak için denizin yükselmesini bekliyoruz... Yoksa, iş, gelecek seneye kalacak..

ESKİ ASİLZADE

Son derece kibar bir eski zaman asilzadesi idi. Fakat rakı ve kumara iptilâsı yüzünden babasından kalan serveti tamamile yemiş, üstelik de birçok borca girmişti.

İşe yarıyacak bir tahsili bulunmadığı gibi, yaradılıştan da serseri olduğu için hiç bir iş tutamıyacak halde idi. Kılığı, kıyafeti gittikçe düşmüş, sakalı uzamış, vücudü derece derece zayıflıyarak uzun bir fasulye sırığı şekline girmişti. Yiyecek bulursa yer, eline beş on kuruş geçerse rakı alır, bulamazsa günlerce melekler gibi yemeden, içmeden yaşardı.

Geçenlerde eski bir tanıdığı ona sokakta tesadüf etmişti;

— Nasılsın? dedi.

O cevap verdi:

— Çok şükür... Yaşayıp gidiyoruz..

— Neredesin... Yattığın kalktığın yer rahat mı?

— Çok şükür o da iyi.. Yalnız yeni ikametimde sık sık nezle oluyorum..

— !!!???

— Yazın açıkta yatıyordum. Fakat yağmurlar başlayınca belediyenin sokak kenarına bıraktığı bir büyük demir borunun içine girip yatmıya başladım... Borunun iki tarafı açık olduğu için mütemadiyen hava cereyanı içinde uyumak icap ediyor.

— Herif ömründe külâh giymemiş gibi alık alık bize bakıyor!...

YÜZ GÖRÜMLÜĞÜ:

— Damat ne takmış acaba?..
— Beş yüz lira mobilyacıya, yüz lira da terziye takmış!...

İSTİYEN İSTİYENE

YAZAN;
ÇAMDEVİREN

Gönlüm ne pufla döşek, ne atlas yorgan ister,
Ne ev, ne apartıman, ne otel, ne han ister;

Ne altı silindirli lâcivert otomobil,
Ne sarışın bir güzel, ne kumral bir can ister..

Gönlümün arzusu bu: Eminönünde ancak
Başını sığdıracak bir ufak dükkân ister;

Bu arzusu olmazsa bahardaki seçimde
Kendini hatırlıyan hatırlı ihvan ister!

Yoksa, baharın değil, kalmaz yazın tadı da..
Sonra canlanmak için yeniden derman ister.

Bugün millet Başvekil Refik Saydam adından
Rahat, sıhhat ve kudret taşan bir vatan ister...

Tevfik Fikret'ten dahi mahkemelerde sürat,
İcralarda intizam ve asrî zindan ister!

Genç Maarif Vekili Hasan Âli Yücel'den
Garba doğru yol alan nurlu bir kervan ister.

Ağlamıyan çocuğa süt verilmezmiş evvel;
Aç olandan ziyade bugün tok olan ister..

Sokakta bakkal, kasap, zerzevatçı yol keser,
Evde de kadın ister, kız ister, oğlan ister!

Alman susunca başlar İtalyan istemiye,
İtalya lâkırdıyı kesince Alman ister...

Herkes açmış elini yere, göğe, denize,
Tanrıdan umduğunu bulmazsa kuldan ister!

Hak yolunda canını verene, Çamdeviren,
Yan gözle bakmak için kayadan vicdan ister..

Evlenme Pazarlığı

VAPURUN üst salonları, kalabalıktan, sıcaktan, sigara dumanından bunaltıcı bir hal almıştı. Bu sıkıntıya yüksek sesle konuşanların gürültüsü eklenince büsbütün insanın başını ağrıtıyordu. Çaresiz, arkadaşımla alt kamaraya gitmek kararını verdik.

Burada «Yatmak ve sigara içmek yasaktır!» levhasının inadına, kanapeye boylu boyunca uzanmış iki yolcu ile piposunun dumanını savurarak hulyaya dalan bir adam ve başbaşa gizli şeyler konuşan iki genç kız vardı.

Arkadaşımla oturduğumuz yer, tamam, o iki genç kızın arkasına tesadüf etmişti.

Yukardaki uğultuya mukabil burada öyle bir sessizlik hüküm sürüyordu ki, bütün dikkatlerine rağmen, iki genç kızın fısıltısı duyuluyor, ne konuştukları anlaşılıyordu. Meraklı bir mevzua girmişlerdi. Onları konuşmalarında serbest bırakmak için arkadaşımla ben, gözlerimizi kapıyarak hafif bir uyku taklidi yaptık. Bu suretle düşüncelerini, duygularını daha rahatça öğrenmek imkânını bulduk.

Genç kızların biri kumral, öteki sarışındı. İkisi de güzel, cana yakındı.

Kumral, başladığı sözü bitirmek üzereydi;

— ... Nihayet evlenmiye karar vermişler. Süheylâ bunu bana söylediği zaman, şaşırdım. Sevdiği genç, bankada memur.. Memur ama aldığı ücret, yüz, yüz on lirayı geçmiyor... Düşün, bu para ile apartıman mı tutacaklar, otomobile mi binecekler, baloya mı gidecekler, bal ayına mı çıkacaklar? Kıza bir şey söylemedim, acıdım... Yalnız içimden dedim ki; «Süheylâ, sen artık filimleri eskidikten sonra seyretmiye, tramvayların ikinci mevkiinden yukarıya çıkmamıya mahkûmsun!»

Sarışın, kumralın fikrine iştirak ediyordu;

— Hakkın var.. Şüphesiz, aşk iyi bir şey.. Fakat aşkın iyi olması ile hayatın fena olması icap eder mi? Evet, aşk iyi bir şey, ama ne yenir, ne de içilir. Sonra Süheylâ gibi okumuş, akıllı, güzel bir kız, isteseydi, hem aşk, hem de servet sahibi olabilirdi...

— İşte ben de senin gibi düşünüyorum. Hiç olmazsa, evlenen bir kız, yeni bir şapkayı, herkesle beraber giymek, her piyesin ilk temsilinde bir loca tutmak, hele kalöriferli bir apartımanda yaşamak ihtimalini her zaman göz önünde tutmalı, ona göre evlenmeli... Bütün ömrünce ikinci mevki tramvayın gelmesini bekliyen bir kadın..

— Aman, söyleme fena oluyorum... Bari birinci mevki tramvay deyiver...

— Sen yine alçak gönüllüsün, birinci mevkie razı oluyorsun... Fakat herkesin hususî otomobillerle dolaştığı bir zamanda, ben, doğrusu benimle nişanlanmak istiyen adama ilk defa şu suali sorarım; «Beni tramvaydan indirip taksiye bindirmezsen ne diye parmağıma altın halkayı geçirmek istiyorsun?»

Erkek — Kızım saçların evvelâ kömür gibiydi, sonra altın gibi oldu. Şimdi de plâtine benzetmişsin neden?

Bayan — Mühendisler memleketin her tarafında maden arıyorlarmış demedin mi?.

— İçerde hokkabaz var galiba?..
— Yok yahu, iç güveysi var!..

— Ben bunu alçak gönüllü olduğum için söylemedim, Süheylânın hesabına öyle bir söz ağzımdan çıktı... Yoksa ben, en az, beni istiyen adamdan küçük bir hususî otomobil isterim..

— İnsan istiyecek olduktan sonra büyüğünü istemeli!

— Doğru... Fakat ilk hamlede göz korkutmak olmaz... Önce küçüğünden başlamalı, sonra büyüğüne çıkmalı. Kaldı ki, ortada evlenmek istiyen erkek buhranı da var.

— Akıllısın kardeşim, hakikat dediğin gibi... Kocaman otomobil derdemez kocanın gölgesini bile göremezsin... En iyisi bu; Küçüğüne razı olmalı...

— Hattâ ben daha ileriye gideceğim; Beni tramvaya bindirmesin de, kocam isterse motosiklete, isterse taksiye bindirsin...

— Bana kalırsa, nişanlanacak erkeğe, ilk hamlede bunları açmak doğru değil. Ona, evvelâ, tramvaya da razı olur gibi görünmeli... Öyle değil mi? Ya kararından vazgeçerse... Sonra, işin yoksa, ikinci nişanlıyı bütün ömrünce bekle, dur!

— Bu politika da fena değil. Yalnız, tramvayın birinci mevkiinden aşağı da düşmemeli..

— Birinci, ikinci müsavi... Elverir ki, nişanlıyı elden kaçırmıyalım. Ondan sonrası kolay...

Mükâleme buraya gelmişti ki, arkadaşımın söze karıştığını duydum, gözlerimi açtım;

— Yayan dolaşmıya razı olduğunuz zaman bizi uykudan uyandırınız, güzel kızlar! O zaman, birinize ben, öbürünüze de arkadaşım talibiz.

Gözlerimizi tekrar yumduk, fakat yummamızla açmamız bir oldu. Genç kızlardan kumralı arkadaşımı, sarışını da beni uyandırıyordu!

Hancı

Şemsiye

Çemberlayn, yabancı devletlerin mürahhaslarile müzakerede bulunuyordu. Murahhaslardan biri kalkıyor, Şarktan arazi istiyordu. Çemberlayn buna «Peki!» derken öteki murahhas söze başlıyor, cenuptan müstemleke talebinde bulunuyordu. Çemberlayn buna da; «Olur!» diye başını sallarken bir başka murahhas nutka başlıyor, o da bir şeyler istiyordu. Çemberlayn her isteğe evet dedikten sonra müzakere bitti. Konferans dağılıyordu. Çemberlaynı kapıya kadar teşyi eden murahhaslardan biri, diplomatın meşhur şemsiyesini görünce, lâtife etti:

— Şu güzel şemsiyeyi bana hediye etmez misiniz?

Biraz evvel, cömertçe memleketler, kıtalar veren Çemberlayn gülümseyerek;

— Affedersiniz, dedi, hediye edemiyeceğim... İngiliz malıdır!

İmkânı yok

Yüzde yüz faizle para işleten bir murabahacı hastalanmıştı. Ziyaretine giden bir dostu hastalığını sordu. Murabahacı;

— Kalp hastalığı, dedi.

— İmkânı yok...

— Neden?

— Sende bulunmıyan bir şeyin hastalığı olur mu?

Neden sonra

Pariste, fırka reislerinden ateşli bir hatip, her hâdiseden istifade ederek yıldırım gibi nutuklar yağdırıyordu. Habeş meselesinde:

— Habeşistanı kurtarmak için harp edelim.

Diye haykırmıştı. Çin hâdiseleri münasebetile:

— Çinliler için canımızı verelim.

Teklifinde bulunmuştu. Çekoslovakya, İspanya karışıklıkları vesilesile de; «Kanımızı dökelim, zavallıları kurtaralım!» diyordu. İtalyanın son taleplerini işidince elini şakağına vurdu;

— İyi ki, Fransızlar sözümü dinleyip de elâlem için muharebeye girişmediler.. Yoksa Fransa için dövüşecek halleri kalmıyacaktı!

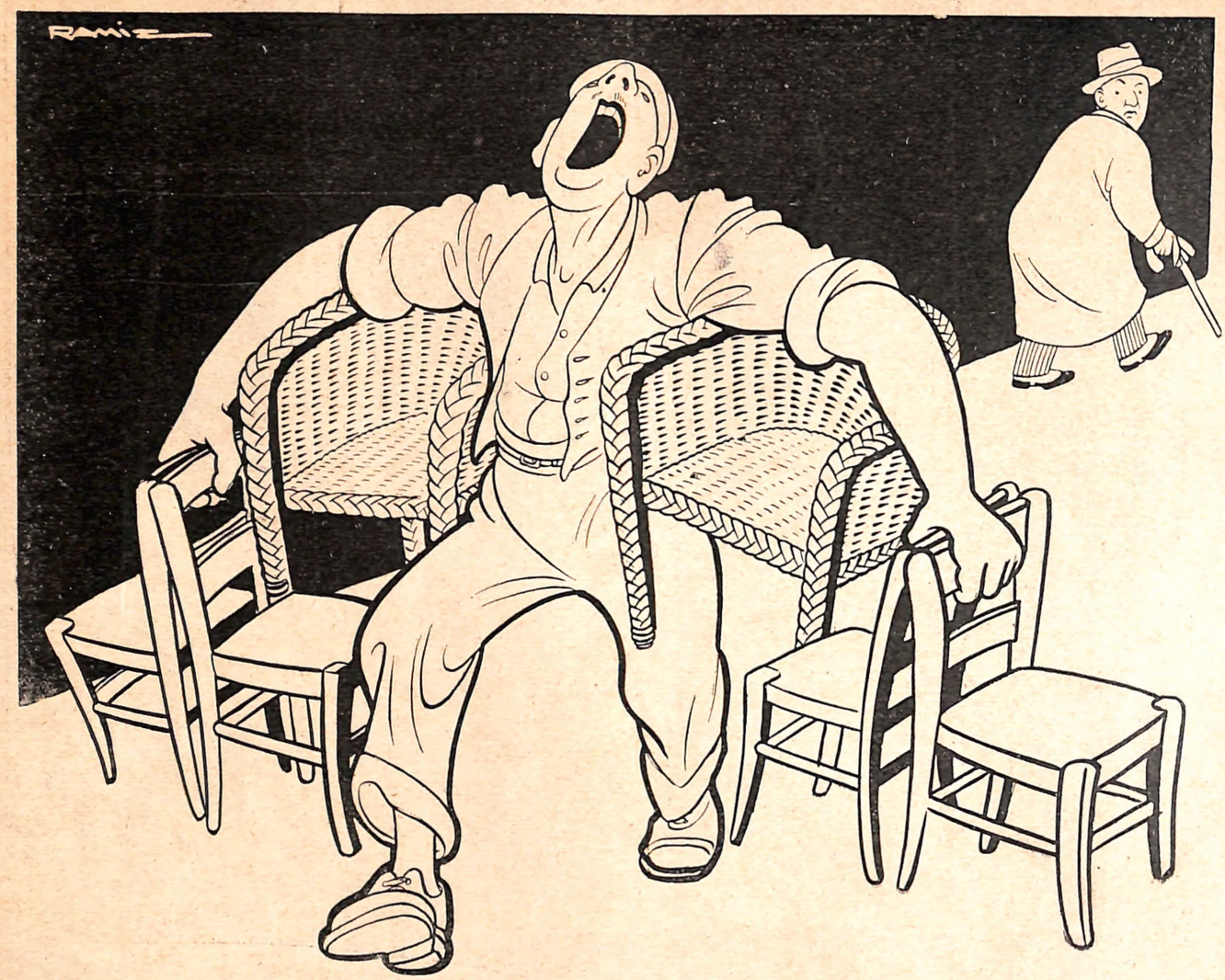

Satıcı — Haydi, bugün var yarın yok.... Bugün var yarın yok...
Yolcu — Herif esnaf değil, âdeta siyasî!...

Felsefe Kırıntıları

Yeni bir fikir çiviye benzer. Onu yassı başından değil, sivri ucundan sokmak lâzımdır.

★

Acı çekmemiş olan acımasını bilmez.

★

İnsan nekadar az bilirse okadar kuvvetle iddia eder.

★

Fikri az olanın lâkırdısı bol olur.

★

İnsan için en güç olan şeyler şunlardır; Sır saklamak, zamanını iyi kullanmak, hakarete tahammül etmek..

Faydalı insana ölümünden evvel, iyi insana ölümünden sonra hürmet ederiz.

★

Sana çamur atarlarsa mukabele etme. Çünkü bunun için yere iğilmek ve suratından sonra ellerini de çamura batırmak lâzım gelir.

★

İnsan kendi kendisile anlaşmış olursa, başkalarile de kolay anlaşır.

Filozof

Dilenci

İhtiyar kadın, köşe başındaki dilencinin avucuna bir kuruş attı, ilerledi. Fakat dilencinin bu sadakaya karşı bir «Teşekkür ederim!» bile demediğini görünce geriye döndü;

— Niçin Allah razı olsun diye dua etmedin?

Dilenci başını salladı;

— O senin dediğin dua, yüz paradan yukarı sadaka verenlere mahsustur!

Ağlatmayın

Bay, yatak odasında soyunacağı sırada salondan acı bir haykırış duydu. Kapıyı aralıyarak bayana seslendi;

— Akşam vakti yine bizim kızı ne diye bağırtıyorsunuz? Susturun şunu..

Bayan, salondan cevap verdi;

— Kız ağlamıyor ki!

— Öyle ise bu haykıran kim?

— Radyoda şarkı söylüyorlar!

Naklimekân

— Apartımandan nakletmişsin, öyle mi?

— Öyle..

— Neden icap etti?

— Bizim üstümüzdeki, karısı ile kızına birer kürk manto aldı. Düşündüm, taşındım; birer kürk alacağım yerde apartımanımı nakletsem beş yüz lira kazanıyorum... Düşündüğümü yaptım!

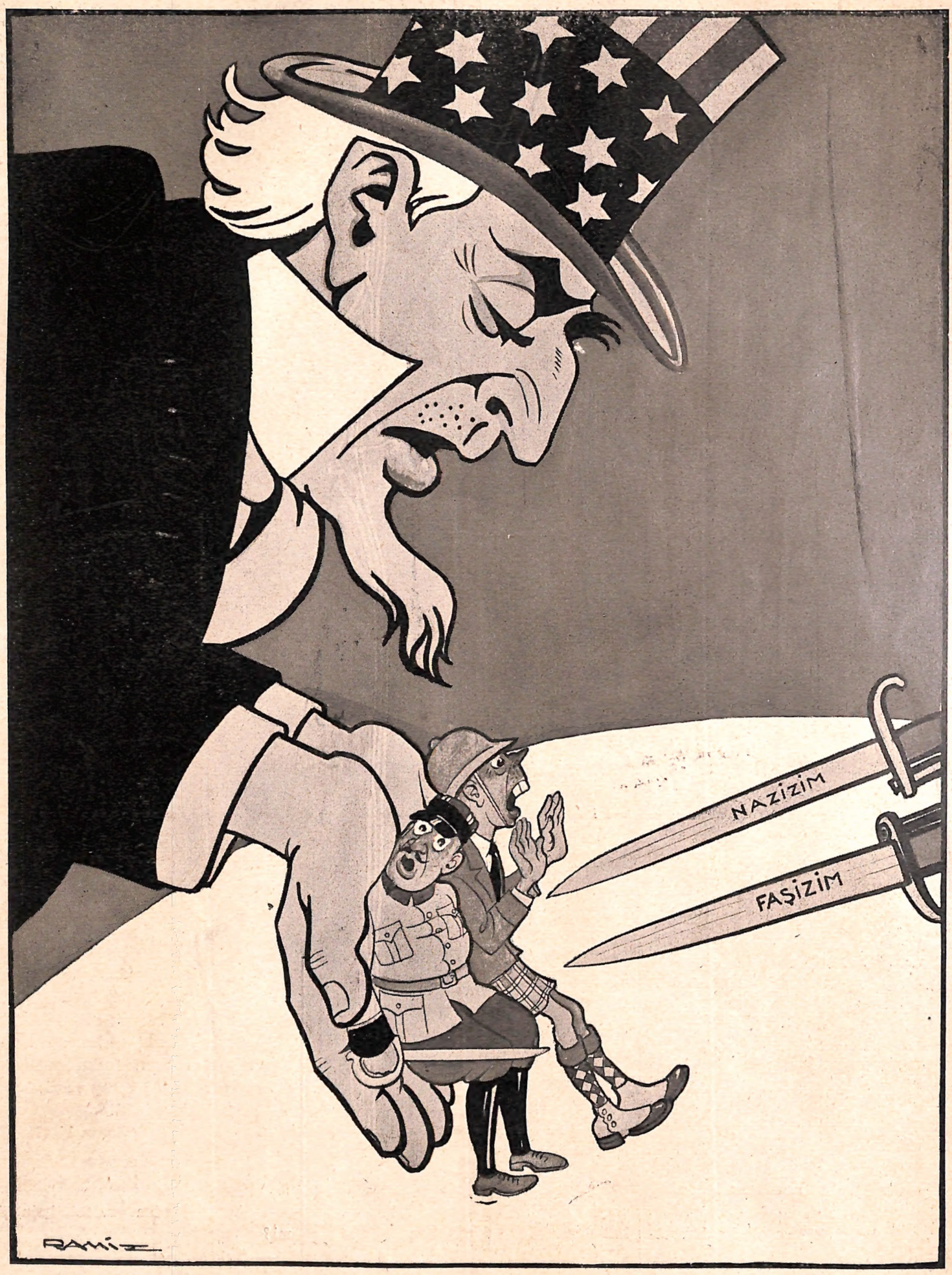

Amerika — Haydi, demokrat arkadaşlar, korkmayın, arkanızda ben varım...
Fransız, İngiliz — Siz öne geçseniz de arkada biz kalsak olmaz mı?..

Hayır cemiyeti balosunda :

Bayan — Bu baloya aç ve çıplaklara hizmet etmek için geldim...
Bay — Ben de öyle, bir emriniz varsa yapalım!...

Kulaktan Kulağa

Gazinoda

Beyoğlundaki büyük gazinolardan birinin bir masasında akşamdanberi nadide mezelerle rakı içiyordu.

Garsona:

— Oğlum, bana bir tek daha getir, dedi, nasıl olsa başımız belâya girecek, bari tam olsun.

Garson şüpheli bir yan bakışla:

— Baş üstüne, dedi ve rakıyı getirdi.

On dakika sonra müşteri bir tek daha istedi;

— Felâket nasıl olsa mukadder, bir tek daha...

Garson bu sefer büsbütün heyecanlandı;

— Pardon bayım, dedi, birisile kavga etmiye mi gideceksiniz?

O cevap verdi:

— Hayır evlâdım. Ben kendi hesabıma kuzu gibi bir adamım. Kimse ile bozuşmıya niyetli değilim. Fakat biraz sonra başkaları benimle kavga etmiye gelecekler.

Garson gözlerini açtı:

— Buraya.. gazinoya mı?

— Evet...

— Kimler bunlar?

Müşteri içini çekti:

— Kimler olacak... Sen, senin patron ve polisler... Çünkü borcumu ödiyecek param yok...

Birdenbire söylenemez

Tanıdıklardan birine sordular:

— Sen tramvayda rahat rahat gazeteni okurken omuz başında biri peyda olsa, seni yakandan tutarak: «Yahu demindenberi oturduğun yetmedi mi? Kalk şuradan biraz da ben oturayım..» dese ne yaparsın..

O cevap verdi:

— Vallâhi bu, o zatın boyuna, posuna ve içtimaî mevkiine tâbi bir keyfiyet, dedi, ezbere ne söyliyebilirim?

NE ARARSAN BULURSUN

Bir mağazanın önünden geçerken gözüne camekânda bir ilân ilişti:

«Burada ne ararsanız bulursunuz.»

Yürürken kendi kendine söyleniyordu;

— Vay yüzsüz herif vay... Dolandırıcılığın bundan hâyâsızcası olmaz... Ben seni adamakıllı ekşiteyim de gör...

Birdenbire geri döndü, mağazaya girdi;

— Nerede bu dükkânın patronu?

Sivri sakallı bir adam;

— Bendenizim, dedi.

— Burada ne ararsak bulurmuşuz öyle mi?

— Muhakkak efendim..

— O halde istediklerimi kaydedin... Bir traş sabunu, göğsüne tavşan resmi işlenmiş bir düzine fanilâ, yarım kilo hint yağı, bir ufak davul, bir kutu tahtakurusu tozu..

Garip şey! İstediği şeyler ne akla gelmez acayip şeyler olursa olsun üç, beş dakika sonra içerden getiriliyor, tezgâhın üstüne diziliyordu.

Dükkâncıyı mutlaka mahcup etmiye azmetmiş olmak için daha acayip nesneler talep etmiye başladı; Bir de deve kuyruğu istiyorum. Ufak bir takma bacak lâzım... İki kilo tuzlu badem ezmesine ihtiyacım var...

Hayret... Bunlar da dükkânda mevcuttu.

Nihayet:

— Mademki sizde her şey bulunurmuş, dedi, bana bunları ödemek için para da getirin bakalım.

Trabzon hamsileri

Trabzona gidip gelmiş olan mübalâğacı bir dosta sordum:

— Hamsi yiyebildin mi bari?

— Yemez olur muyum?

— Oranın hamsilerine çok iyi derler doğru mu?

— Her biri torikler kadar.. Allah seni inandırsın..

— Biraz içki içince meyhanede şemsiyemi unutuyorum. Onun için tekrar meyhaneye gidiyorum, şemsiyemi unutmuş olmaktan dolayı duyduğum can sıkıntısını gidermek için tekrar içiyorum!...

Namus sözü

Ay sonuna birkaç gün kala Sirkecideki gazinolardan birine uğrar, masalardan birini kendine mahsus bir nevi büro haline getirmiş bir faizciden iki, üç lira borç alırdı.

Geçen gün yine oraya uğradı:

— Bu sefer altı liraya ihtiyacım var, dedi.

Faizci;

— Pekâlâ, dedi, yalnız yüzük, saat gibi bir rehin bırakacaksınız.

O hiddetlendi;

— On senelik müşterinim, sonra da belli başlı bir adamım. Vereceğim namus sözü kâfi değil mi?

Faizci gülümsedi:

— Beş liraya kadar kâfi, dedi, fakat beşi geçti mi namus sözüne bir de ufak rehin veya senet ilâvet etmek fena olmuyor.

Mesut Dul

Şehire getirdiği koyunları satıp paralarını cebine attıktan sonra biraz eğlenmek istemiş ve bir çalgılı lokantaya girmişti.

Birkaç kadeh rakı içtikten sonra bir pirzola ısmarladı. Listede pirzola porsiyonu otuz kuruş yazıyordu. Halbuki gelen et yirmi beş gram ya var, ya yoktu.

Tabağı önüne koyan garsona:

— Yahu bu ne böyle? Diye sordu..

Garson müşterinin o esnada orkestra tarafından çalınmakta olan parçayı sorduğunu zannederek cevap verdi;

— Mesut dulun bir parçası..

Papağan

Başmuharrir ile Muharrir

KAYSERİDEKİ bir fabrikanın açılma töreni için ogünkü trenle İstanbuldan kırk elli davetli gideceğini haber alınca;

— Fırsat bu fırsattır, dedi, bir kere Kayseriye ayak atarsam oradaki amcamdan birkaç yüz lira almadan geri dönmiyeceğime eminim,. Beni şimdiye kadar bundan alıkoyan cebimde tren parası bulunmaması idi. Mademki yarınki trenle İstanbuldan kırk elli resmî davetli gidecekmiş. Ben de onların arasına katılırım. Kırk elli kişinin hepsi biribirini tanıyacak değil ya... Beni de kendilerinden sanırlar.

Ahmet Mahzunun cebinde para bulunmamasına mukabil elbiseleri son derece şık, tipi fevkalâde gösterişli idi. Onun için davetliler arasına karışınca onu büyüklerden biri sanarak selâm verenler bile olmuştu. Birinci sınıf vagonlardan birinde bacak bacak üstüne atmış, sigarasını yakarak gazetesini okumıya başlamıştı.

Tren Tuzlayı geçerken baş ucunda bir memur peyda oldu:

— Biletinizi efendim...

Ahmet Mahzun; — Ne bileti, dedi, ben fabrika törenine giden resmî davetlilerdenim.

— O halde davetiyeniz olacak, onu lûtfedin...

Ahmet Mahzun vaziyetin nezaketini anlamıştı. Küçük bir tereddüt gösterirse, polise teslim edilmese bile ilk istasyonda dışarı atıldığının resmiydi.

Sükûnetini hiç bozmadan;

— Siz gazeteciye davet mektubu gönderildiğini nereden işittiniz?

— Siz gazeteci misiniz?

— Elbette..

— Mektupla davet edilmediniz mi?

— Ne münasebet.... Gazeteci mektupla mı davet edilir?

Memur bu işin içinden çıkamıyarak düşünüyor, başını kaşıyordu.

— Hangi gazetedensiniz?

Ahmet Mahzun elindeki gazetenin ismine bir göz attı;

— İnkılâp, dedi.

— O halde İnkılâp gazetesinde muharrir olduğunuza dair vesikanızı göreyim.

— Vesikam üstümde değil...

Memur sinirlenmiye başlamıştı:

— O halde ben sizin gazeteci olduğunuzu nereden anlıyacağım.

Ahmet Mahzun müstehzi ve cüretkâr bir tavırla;

— Zannederim ki, bir insanın hüviyetini anlamak için onun kılık kıyafetine bir göz atmak kâfidir, dedi.

Memur yine başını kaşıdı;

— Ben birçok gazeteciler tanırım ki, derbeder ve kılıksız kişilerdir. Yine bir çok temiz kıyafetli insanlara tesadüf ettim ki, sonradan hiç göründükleri gibi çıkmadılar... Bunu şahsı âliniz için söyliyorum zannetmeyin... Fakat vazife vazifedir... Hüviyetinizi mutlaka ispat et-

— Bugünlerde hep esmerlere bakıyorsun...
— Ne yapayım kardeşim, doktor gözlerin zayıftır, beyaza çok bakma dedi!..

mek mecburiyetindesiniz.

Memur birdenbire elini başına götürdü:

— Şimdi aklıma geldi, dedi, ayol sizin gazetenin patronu lokanta salonunda oturuyor... Zahmet edin yanına kadar gidelim... Sizin İnkılâp muharrirlerinden olduğunuzu tasdik etsin... O vakit serbestçe seyahatinize devam edersiniz.

Ahmet Mahzun fena halde bozulmuştu. Fakat memurun bu teklifini redde imkân yoktu. Korka korka yerinden kalkarak biletçiyi takip etti.

İnkılâp başmuharriri sert çehreli iri yarı bir adamdı. Ahmet Mahzunun yüzüne garip bir nazarla baktıktan sonra;

— Evet, dedi, bu genç bizim muharrirlerimizdendir. Kendisi benim tarafımdan tören havadislerini yazmıya memur edilmiştir.

Genç adam sevinç içinde kompartimanına dönerken düşünüyordu:

— Şu gazetecilerin aleyhinde ileri geri çok söz söylenir ama, hem şeytan gibi zeki, hem melek gibi iyi insanlardır. Lep demeden leblebiyi anlarlar. İnkılâp başmuharriri derhal vaziyeti kavradı ve benim rezaletle trenden kovulmama mâni olmak için bu yalanı söyledi.

* * *

Tren Kayseriye yaklaşmıştı.

Ahmet Mahzun:

— İnkılâp muharririne mutlaka teşekkür etmeliyim, dedi, beni büyük bir belâdan kurtardı..

Üstat yine vagon restoranımda yeyip içmekle meşguldü. Genç adam mahcup bir tavırla minnet ve hürmetlerini sunduktan sonra;

— Yaptığım bir sahtekârlıktır ama ne yapalım, mecbur oldum, dedi.

İnkılâp başmuharriri gülümsedi ve yavaş bir sesle:

— Sen benden nasıl korktunsa ben de senden öyle korktum, dedi, çünkü İnkılâp gazetesile senin gibi benim de hiç alâkam yoktur... Biletsiz seyahat etmek için İnkılâp gazetesi patronu olduğumu söylemiştim.. Biletçi; «Efendim müsaadenizle sizi İnkılâp muharrirlerinden birile karşılaştşracağım» dediği zaman az kalsın kendimi trenden atacaktım.

Kurbağa

Yeni zengin

Harabeleri dolaşan iki seyyah, yarım sütunları, kırık kemerleri gözden geçiriyordu. Biri:

— Neden bunları tamamlamamışlar? dedi. Öteki cevap verdi;

— Kim bilir? Belki yapmıya başladıktan sonra paraları yetişmemiştir de bitirememişlerdir.

TAVLA MI OYNUYORLAR...

Delikanlı, nişanlısını ziyarete gelmişti. Fakat kızın annesi onları bir türlü yalnız bırakmıyordu. Nihayet, genç kız, bu sıkıcı sahneyi daha fazla uzatmamak için annesine;

— Anne, dedi, bir parti tavla oynamamıza müsaade eder misin?

Anne müsaade etti. İçeriki odaya gittiler. Biraz sonra pulların şakırtısı gelmiye başladı. Saat ilerledikçe şakırtılar fazlalaşıyordu. Gitgide bütün pulların biribirine geçtiği duyuldu. Besbelli, heyecanlı bir oyun vardı. Annesi merak ederek, kapıyı açtı. Delikanlı bir eline kapalı tavlayı almış, sallayıp duruyor, öteki kolu nişanlısının belinde, ikisi burun buruna bir aşk sahnesi yapıyorlardı.

Evlenmem

Genç kız, nişanlısına son sözünü söyledi:

— Eğer yeni intihapta mebus olmazsan seninle evlenmem..

Öteki boynunu büktü;

— Ben namzetliğimi koyarım... Eğer mebus seçilmezsem o zaman yine böyle nişanlı kalırız olmaz mı?..

Bayan — Kız, demin sokak kapısında kiminle konuşuyordun?..
Hizmetçi — Tanımadığım bir adam bayı sordu da..
Bayan — Bir daha bayı sormıya gelenlere cicim, canımın içi diye sırnaşma e mi?.

Eski ve yeni mektepte coğrafya dersi

Hoca — Ulan keleş, hâlâ dünyanın öküzün boynuzunda durduğunu öğrenemedin mi?..
Öğretmen — Demek ki, yavrularım, dünyanın feza dedikleri boşlukta güneşin cazibesile döndüğünü bugünkü dersimizde öğrenmiş oluyorsunuz!..

NAMUSLU HIRSIZ

Büyük Macera ve Heyecan Romanı

— 13 —

Ben buna hiç müteessir değilim. Hattâ zannediyorum ki, bu iş benim hakkımda hayırlı bile olmuştur.

İmam ona bu haberden ne kasdettiğini sorunca biçare adam ümitsiz bir tavırla omuzlarını kaldırarak gülümsemişti;

— Para olmayınca tabiî Avrupada tedaviye gidemiyeceğim ve dünya elemlerinden bir ayak evvel kurtulmuş bulunacağım.

Bu söz zavallı Hacı Rüstemi can evinden vurmuş ve dünyaya geldiğine pişman etmişti.

Hacı efendi mühendisin bu çaresizlik karşısında Avrupa yerine Anadoluya gittiğini biliyordu. O zamandanberi onun hakkında hiç bir yerden hiç bir haber almamıştı. Herhalde şimdiye kadar ölmüş olacaktı.

On yıl sonra büyük bir servet halinde geri dönen paralardan o biçarenin istifade etmesine maalesef imkân kalmamıştı. Fakat çoluk çocuğunun elbette paraya ihtiyacı vardı. O vakit üçer, beşer yaşında onlan çocuklar herhalde yetişmiş olacaklardı. Paranın bir kısmile bu zavallı yavrular gece mekteplerine verilerek adam edilir, zavallı Abdullahın şadolan mübarek ruhu kendisini büsbütün affederdi.

Kapıyı açan bir genç kıza Hacı Rüstem şu suali sordu;

— Evlâtcığım bu evin sahibi Abdullah bey isminde bir mühendisti. Sekiz, on sene evvel Anadoluya gitmişti. Ev acaba satılmış mıdır?

Genç kız bu sualden bir şey anlamamıştı. Bir yandan külüstür kıyafetli fakir imama, bir yandan onun mükellef otomobiline bakıyordu.

— Hayır efendim, dedi, satılmamıştır.

— Abdullah bey hakkında malûmat almak istiyorum kızım, kendisini yahut ailesini bulmak mutlaka icap ediyor da.. Acaba kimden malûmat alabilirim?

Kız gülümseyerek:

— Abdullah bey buradadır efendim, dedi.

İmamın kasketi başından, gözlüğü gözünden fırlıyacak gibi oldu.

— Mühendis Abdullah bey mi?

— Evet efendim... Onu sormuyor musunuz?

— Allah Allah...

İçerde taşlık kapısında iri boylu, kara yağız bir adam görünmüştü.

Genç kız:

— Baba, dedi, bu efendi mühendis Abdullah beyi arıyor...

İmam sesini yükseltti:

— Efendim.. affedersiniz... Eski ahbaplardan Abdullah beyi aramak icap etti de...

İri boylu adam bağırdı;

— Hacı Rüstem efendi... Sen misin?

— Abdullah bey... Ah evlâdım...

Adamcağız kapıya dayanmamış olsaydı heyecanından yere yıkılacaktı. Gözleri yaş içinde idi.

Kendisini, ellerini uzatan adamın kucağına atarak çocuk gibi ağlamıya başladı:

— Sen sağsın ha? Ben seni çoktan Allahın rahmetine kavuşmuş sanıyor, bu ölüme ben sebep oldum diye kendi kendimi yiyordum.

Mühendis Hacı efendiyi taşlıktan geçirerek misafir odasına sokmuştu;

— Sağım elbette Hacı efendi, diyordu, görüyorsun ki, demir gibi adamım. Bir kaza olmazsa yüz yaşından evvel ölmiye de niyetim yok.. Hele seni de sağ görünce okadar memnun oldum ki, sıhhat ve neşem büsbütün arttı.

İmam kendini toplamıya başladı;

— Evlâdım, senelerdenberi seni arıyamadım... Beni affet, dedi.

Abdullah bey, sıhhati yerinde, işleri yolunda insanlara mahsus gürültülü bir kahkaha ile;

— Aman hocam dünya tersine mi döndü, dedi, sen beni nerede bulabilirsin. Ben yıllardanberi Anadoludayım. Hattâ bir aralık çoluk çocuğu da götürdüm. İş icabı bugün bu vilâyette, yarın o kazada gezip dolaşıyorum. Arasıra da İstanbula geliyorum. Bereket versin bu babadan kalma evi satmıya filân kalkmadık. Onun için seni aramak asıl bana düşerdi. Senelerdenberi ziyaretine gelip mübarek elini öpmediğim için beni affet...

Hacı Rüstem derin derin mühendisin yüzüne bakıyordu. Bu insan nekadar değişmişti yarabbi! Kemikler irileşmiş, bir pehlivan vücudü gibi sımsıkı adalelerle kaplanmış, ciltteki buruşukluklar, kırışıklar gitmiş, derinin altında kuvvetli ve temiz bir kanın muntazam cereyanı âdeta gözle görülüyor. Güzel yanaklar, dişler parıl parıl parlıyor,.. Abdullah bey on sene içinde büsbütün ihtiyarlıyacağı yerde âdeta ters tarafa doğru gidedek en az on yaş gençleşmişti.

Hacı Rüstem:

— Evlâdım, dedi, asîl bir ailenin çocuğu olduğunu bir kere daha ispat ettin. Elindeki parayı kaptırmana sebep olduğum için bana kızacağın yerde hakkımda bukadar hürmet ve nezaket göstermen büyük bir ruh sahibi bulunduğuna delâlet eder. Sana ettiğim fenalık..

Abdullah bey yine gülerek İmamın sözünü kesti;

— Fenalık mı? Ne münasebet?

Mühendis bu sözün samimiyetinden şüphe ettirmiyecek bir hayretle gözlerini açıyordu.

Hacı Rüstem efendi;

— Bu ne münasebet sözünü bugün üçüncü defa olarak işitiyorum, dedi, yoksa sen de mi kahır yüzünden lûtuf görenlerdensin?..

— Başka kimler var?

— Bunu biraz sonra sana izah ederim. Şimdilik sözlerime cevap ver. Sen tamamile âfiyet kesbetmiş olmana nazaran herhalde Avrupaya gitmiş ve lâzım gelen ameliyatı yaptırmış bulunacaksın.. Demek bir yerden para bulun..

— Hayır Hacı efendi.. İş zannettiğin gibi değil. Hiç bir yerden hiç bir para bulamadım... Çoluk çocuğumla beraber müthiş bir sefalete düştük.. Nihayet kendimi öldürmiye karar verdim. Benim çalışkan ve iyi kalpli bir mektep arkadaşım vardır. Bir gün Kadıköy vapuru Sarayburnu önünden geçerken garip bir alâka ile akıntı sularını seyrettiğimi gören bu arkadaş yanıma yaklaştı.. Daha doğrusu yaklaşmış... Çünkü ben, kollarım güpeştenin parmaklığına dayalı okadar dalmıştım ki, hiç bir şeyin farkında değildim.

Bir ses bana;

— Ne o... Mühendisliği bırakıp şairliğe mi başladın? dedi.

Başımı kaldırdım. Kafam okadar karışıktı ki, arkadaşı âdeta güçlükle tanıdım. Cevap veremiyordum.

O, halimdeki fevkalâdeliği gördü:

— Ne oldun? dedi.

Cevap verdim;

— Konuşmıya mecalim yok.. Beni Allah için son nefesimde rahat bırak..

— Çıldırdım mı?

— Keşki çıldırsam... Evet birdenbire çıldırıp son tereddütleri defetsem ve kendimi şu akıntıya atsam sefaletim bitmiş ve büyük davam halledilmiş olurdu..

Arkadaş beni ölümden yakalamıştı;

— Gel aşağı salona inelim. Tenha bir köşede biraz dertleşelim... Belki derdine bir çare buluruz..

— Peki, dedim, fakat bilmelisin ki, benim derdimin ölümden başka çaresi yoktur...

— Olabilir... Ben senin en iyi arkadaşınım... Bana vasiyetini anlatırsın... Hakikaten ölümden gayri bir kurtuluş yolu bulunmadığına kanaat getirirsem intiharına müsaade ederim.. Hattâ sana bu hususta lâzım gelen kolaylıkları göstermeyi de vadederim.. Ancak dediğim gibi bunu ben de anlamalıyım.

— Yemin eder misin? dedim.

— Namusum üzerine, dedi.

Arkadaşım dünyada en çok inandığım insanlardan biridir. Biraz ferahladığımı hissederek onunla beraber aşağı indim ve hikâyeme başladık. Ben daha mukaddemeyi yaparken vapur Kadıköye yanaşmıştı.

Arkadaş;

— Gel, arkasına şuradaki gazinoda da devam edelim, dedi ve beni bir gazinoya götürdü.

— Rakı içer misin?

Gayri ihtiyarî güldüm;

— Senelerdenberi su bile içemiyorum..

— İki kadehten bir şey çıkmaz.. İştah verir...

— İştah ne demek.. Ben her gün sekiz on türlü iştah ilâcı aldığım halde yine onu hissetmiye muvaffak olamadım..

— Bir kere de bunu tecrübe et..

— Peki ama iştahım geldiğini de farzetsen ne yiyeceğim?

— Ne bulursan..

— Benim midem artık bir fincan sütü bile kabul etmiyor..

— Şu rakıyı bir tecrübe et diyorum sana..

— Olamaz... Çünkü ben bir kadeh rakı içer üzerine de bir parça bir şey yersem derhal ölürüm..

Arkadaş bir kahkaha kopardı;

— Daha iyi ya... Sen ölmek istemiyor muydun zaten... Sarayburnu akıntısında gaz tenekeleri dolusu deniz suları içerek ölmektense iki kadeh rakı ile ölmek daha hoş değil midir?

Arkadaşın bu delili çok kuvvetli ve mantıkı idi. Çaresiz onu takip ettim ve gazinoda sırf intihar kasdile bir kadeh rakı yuttum, üstüne de mezelerin sardalya balığı, tarama, fasulye plâkisi gibi en zararlılarından yemeğe başladım.

Fakat hayret! Ben hiç bir yerimde bir ağrı, sızı hissetmediğim gibi, vücudümün umumî mahiyetinde bir ölüm alâmeti de görmüyordum. Bir yandan yeyip içerken, bir yandan derdimi anlatmıya başladım ve bütün sefaletimi söyledim.

Arkadaş beni dikkatle dinliyordu, sözlerimi rasıra başile tasdik ediyordu.

Sözümü bitirdiğim zaman boynumu büktüm;

— Görüyorsun ki, benim için ölümden gayri çıkar yol yok, dedim.

Arkadaş bir kadeh rakı daha içtikten ve üzerine hemen her tabaktan bir iki lokma bir şey adılktan sonra hükmünü verdi..

— Hakkın var... Öleceksin.. Bu vaziyete düşmüş bir insanı ancak ölüm temizliyebilir..

— Gerçi arkamda çoluk çocuğum var ama...

— Sen nasıl olsa onları sefil etmişsin.. Bir kere zavallı karını düşün.. Kocasının her gün ıztırap ve âciz içinde kıvrandığını gören bir kadın esasen bedbaht demektir.. Böyle bir kadının dul olmasile kocalı olması arasında katiyen fark yoktur..

— Devam edecek —

TESBİHTE HATÂ OLMAZ...

KART

TAVUK

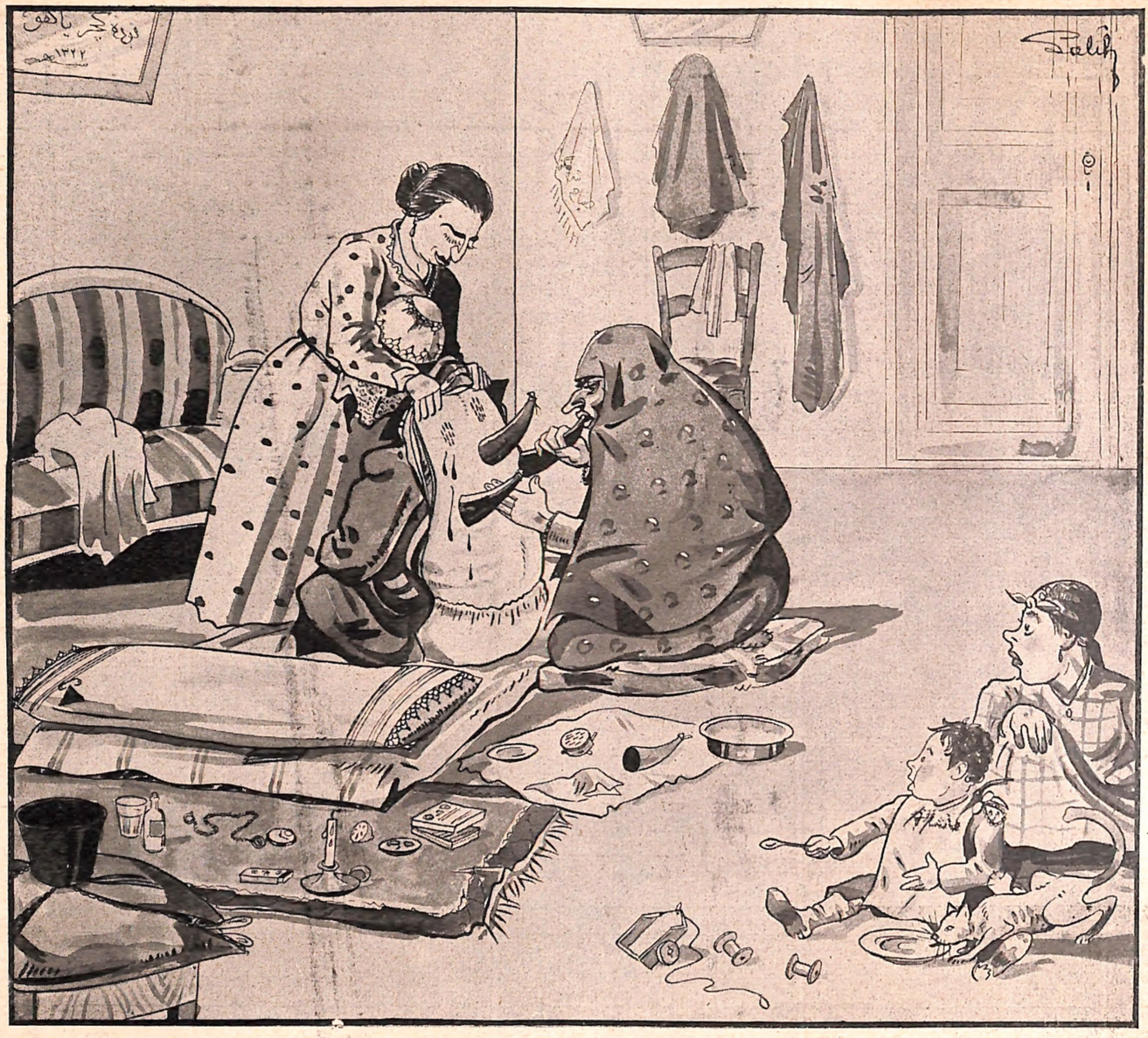

Tarihten Çizgiler : Hacamatçı...

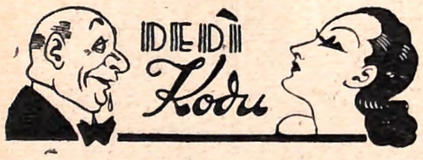

Gitti Gülsüm, geldi Gülsüm

— Denizbank müdürü Yusuf Ziyanın çekilip yerine eski Şirketi Hayriye müdürü Yusuf Ziyanın gelmesine ne dersin?

— Bu değişiklik bana bir fıkrayı hatırlattı: Bir adamın Gülsüm isminde bir zevcesi varmış, ölmüş... Biraz sonra adam yine evlenmiş, yeni aldığı kadına adını sormuş, o da: «Gülsüm!» demiş... Adam bunu işidince sevincinden külâhını tavana atmış; «Gitti Gülsüm, geldi Gülsüm.. Azrail ettiğini bulsun!» diye haykırmış!

OLABİLİR

Ahmet, Mehmede raslayınca:

— Bizim dairede bir adam var, dedi, ellisine yaklaştığı halde babasının babasının babasının babasını gördüğünü iddia ediyor... Ne dersin?

— Olabilir.

— Nasıl olabilir? Dedesinin dedesini görmesinde bir mübalâğa yok mu?

— Yanlış anlaşıldı... Ben, onu söyliyen adam kekeme olabilir demek istemiştim.. Belki bir kelimeyi dört defa tekrar eden bir kekeme!

Tahta Kurusu

Meşhur romancımız Reşat Nuri Güntekin, Anadoluda, bir teftiş seyahatine çıktı. Bir gece kasabadaki bir otele misafir oldu. Sabahleyin otelin sahibini bularak şikâyet etti:

— Bütün gece tahtakurularından gözüme uyku girmedi.

Otel sahibi çıkıştı;

— Bu İstanbullular da amma nazik olurlar.. Bizim canımız yok mu? Biz her gece bu eziyeti çekiyoruz da ağzımızı bile açmıyoruz.

Mühim bir tavsiye

Baş, diş, ve romatizma ağrılarına nezle, grip ve soğuk algınlığına

karşı tesirini çabuk gösteren en mühim ve kat'î ilâç

Neokürin'dir

RADYOLİN

ile Sabah, Öğle ve Akşam

Her yemekten sonra muntazaman dişlerinizi fırçalayınız

GRİPİN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma,

Nevralji, kırıklık ve bütün ağrılarınızı

derhal keser. İcabında günde 3 kaşe alınabilir.

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor Çıkan bütün formalar idarehanemizde bulunur. Beher formanın fiatı 25 kuruştur.

AYLIK EV DOKTORU

İlk sayısından itibaren çok beyenilen ve çok sevilen AYLIK EV DOKTORU Mecmuasının altıncı sayısı 1 Şubatta çıktı. Bu sayı da birçok kıymetli ve istifadeli bilgilerle doludur. Kendisinin ve ailesinin sıhhatini düşünen herkes her ay başı bu güzel mecmuadan birer tane edinmelidir. Fiatı yalnız 10 kuruştur. Bütün bayilerimizde bulunur.

Ağız, boğaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriş etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokularını izale eder. Eczanelerde reçetesiz satılır.

M. ZEKİ ERMAN

Mekteppliler Pazarı Zonguldak
Yedigün ve bütün neşriyatının satış yeri. Bilumum mektep kitapları ve mektep levazımı, kırtasiye, fotoğraf, mühendislik alâtı. Uygun şartlarla satılır.

Dr. SUPHİ ŞENSES

İdrar yolları hastalıkları mutahassısı Beyoğlu Yıldız sineması karşısı Lekler apartıman. Fakirlere parasız
Tel: 43924

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Korseleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliğine halel gelmeksizin vücudu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan.
Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

KARİKATÜR

— Ah kendimi bir listede görebilsem..
— Hangi listede?..
— Hangisi olursa olsun. İster piyango listesinde ister namzet listesinde!...

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü Sedat S.